

af deres Virksomhed og endda kun, naar den blev holdt for sig og gik ud paa at hjælpe de arbejdsløse.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds sagde videre, at det eneste, Rigsdagen kunde gøre, var at gøre noget for i al Almindelighed at yde noget mere til Hjælp for Nød og Trang end tidligere, uden Hensyn til, hvad Nødens og Trangens Aarsag var. Det lød noget underligt i mine Øren og vistnok ogsaa for flere ærede Medlemmer; thi ellers har det altid lydt fra de Herrer's Side, at naar Arbejderne skulde have Hjælp fra Staten, saa maatte der være særlige Grunde dertil; thi for Hjælp i al Almindelighed havde vi det almindelige Fattigvæsen, og naar der yderligere skulde hjælpes, maatte det være i ganske særlige Tilfælde. Her ere nu Arbejderne komne og have forlangt Hjælp, ikke en almindelig Fattighjælp, men Hjælp under en ekstraordinær Nødtilstand, som er til Stede uden deres egen Skyld. Derfor synes jeg, at naar Arbejderne selv have taget denne Opgave op, skønt de ere fattige, gennem deres Foreninger at ville bøde paa de Brøst og Uheldigheder, som Samfundsforholdene lægge paa dem, og naar de selv vilde paalægge sig en Skat for at hjælpe deres fattige Kammerater, saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke var i Stand til fra Statens Side at yde dem en Haandsrækning, hvad denne Hjælp angaar. Jeg vil gerne fremsætte den Paa-stand, at det er min Overbevisning, at bedre Fordelere af Statshjælp til Arbejdere, der lide Nød uden egen Skyld, end netop Fagorganisationerne, kan Staten ikke faa, thi er der nogen, der kender Arbejdernes Forhold, er der nogen, der kan kontrolere, om der søges Hjælp af andre Grunde end dem, der ere berettigede, er det Arbejderorganisationerne selv, er der nogen, som er i Stand til at kunne dømme imellem berettiget og virkelig Trang eller ikke Trang, saa er det netop Fagforeningerne. Man vil ikke kunne stifte eller etablere nogen Institution, der bedre er i Stand til at kunne iværksætte en vel kontrolleret, retfærdig og fornuftig Fordeling af Hjælp til dem, som trænge uden egen Skyld, end netop Fagforeningerne. Det ligger i Sagens Natur, og naar saa oven i Købet Foreningernes egne Medlemmer skulde yde Bidrag, ville de sikkert ikke gaa til at yde Hjælp til nogen, der ikke trænger, naar de selv skulde bære en Del af Byrderne derved.

Det ærede Medlems Henvisning til, at naar Kjøbenhavn ikke havde nogen fri

Fattigkasse, kunde man ikke tage andet Hensyn dertil, end at man maatte sige: saa maa Kjøbenhavns Kommune se at skaffe sig en saadan eller en lignende Institution, forekommer mig at være en alt for letkøbt Argumentation. Det ærede Medlem ved jo dog eller burde vide, i Kraft af sin fremskudte Stilling i det offentlige Liv, at Kjøbenhavns Kommune er saaledes stillet, at den ikke en Gang kan faa sine Indtægter til at slaa til. Det ærede Medlem ved, at Kjøbenhavns Kommunes Stilling er den, at der er Grænser for, hvad den maa udskrive i Skat, og Grænser for, hvilke Indtægtsobjekter den kan skaffe sig, og at disse Grænser ere saa snævre, at de Indtægter, der flyde deraf, ikke ere tilstrækkelige til Kommunens Behov. Hvor kan det ærede Medlem saa ganske se bort fra det og sige, at Kjøbenhavns Kommune alligevel skal se at skaffe sig Lov til ogsaa at tage denne Opgave op at yde særlig Hjælp til arbejdsløse af sine nuværende Indtægter, som i Forvejen ikke kunne slaa til, saaledes at den ikke alene skulde undvære en Indtægt, men oven i Købet være i Stand til at yde ny Bidrag? Hvor kan det ærede Medlem sige noget saadant? Det er ganske uforstaaeligt for mig og sikkerlig for flere.

Endelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Aarhus Amts 4de Valgkreds (J. Nielsen), der talte noget om, at disse Forslag fra vor Side egentlig kun vare Skueretter, og naar vi havde leveret denne Skueret, saa mente vi, at nu havde vi gjort, hvad vi kunde gøre, og det var Bevis for, at vi ikke vilde gøre noget alvorligt for Arbejderne. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at denne Betegnelse Skueret er noget mærkelig. Hvad gør det ærede Medlem og hans Parti? Det er sandt, der kan jo være Tvivl om, hvad Partifællerne gøre, men hvad gør i Almindelighed et Medlem af en Gruppe i Rigsdagen? Have de et eller andet Formaal, som de ville fremme, som de mene, at det er forsvarligt, at Rigsdagen yder Hjælp til, saa fremlægge de et Forslag derom. Det er, hvad vi have gjort, og hvorledes kan man nu kalde det et tomt Forsøg, en Skueret, det forstaar jeg ikke. Vi have ingen anden Vej til at skaffe vore nødlidende Kammerater Hjælp end gennem Rigsdagen, vi have ingen anden Vej at gaa, den ere vi gaaede, og det synes mig derfor ikke berettiget at kalde dette for en Skueret. At vort Forslag maaske bliver forkastet og ikke bliver til Lov, det kunne vi ikke gøre ved, det afhænger jo